

HOSPITALITEIT NOTRE DAME DE LOURDES

DIENST SAINTE BERNADETTE

VORMING

MODULE -4-

INLEIDING

Het verheugt me de vierde module van de vorming van de ziekenhelpers te mogen voorstellen. In de tweede module hebben we geprobeerd de bijzonderheden van de christelijke spiritualiteit in te prenten. In de derde module was onze bezinning gericht op de bronnen van de christelijke spiritualiteit.

De vierde module heeft tot doel ons de missionaire aanwezigheid van de Kerk in de wereld te doen ontdekken. Nu is deze aanwezigheid niet neutraal, zij is er om in de wereld te evangeliseren.

Dat wil zeggen dat de Kerk door de Heer is gezonden, met de hulp van de heilige Geest, om de Blijde Boodschap te verkondigen, totdat de Heer op het einde van de tijden terugkeert.

In dit kader is elke doopte dus een missionaris, een “gezondene”.

Door zijn daden, zijn woorden, zijn levenskeuzes geeft de christen aan de wereld iets “meer”: de aanwezigheid van Jezus, die ons zegt: “Ik ben bij u tot aan het einde der tijden”.

In deze vierde module zullen wij eerst een voorstelling vinden van de tekst uit het Evangelie van Matteüs, 28, 16-20, waarin de leerlingen van Jezus worden uitgezonden. De Heer vraagt van hen drie houdingen:

- overtuigd en overtuigend leerling zijn
- aan hun leven een mystieke en spirituele dimensie geven
- een ethisch gedrag aannemen.

In een tweede punt probeer ik te tonen hoe de zeer missionaire boodschap van Lourdes de zending van de ziekenhelpers vandaag duidelijk maakt.

Mogen deze enkele pagina's u helpen om de ontvangen genade beter te beleven: deze van de ziekenhelper van het Heiligdom van O.L.Vrouw van Lourdes

P.Horacio Brito

**Algemeen Aalmoezenier van de Hospitaliteit N.D. de Lourdes
Lourdes, 11 februari 2017**

I. DE ZENDING

“De elf leerlingen begaven zich naar Galilea, naar de berg die Jezus hun aangewezen had. Toen zij Hem zagen, wierpen ze zich in aanbidding neer; sommigen echter twijfelden. Jezus trad nader en sprak tot hen: “Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde. Gaat dus en maak alle volkeren tot mijn leerlingen en doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest en leert hun te onderhouden alles wat Ik u bevolen heb. Ziet, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding der wereld.” (Mt. 28,16-20)

“Zeg aan de priesters dat ze hier een kapel moeten bouwen en dat men er in processie naar toe komt”. Zo sprak O.L.Vrouw tot Bernadette op 2 maart 1858. Pater Sempé, de eerste rector van het Heiligdom, en de chapelains hebben op die vraag letterlijk geantwoord. Zo ontstonden de Crypte, de basiliek van de Onbevleete Ontvangenis, de Rozenkransbasiliek, de Pius X-basiliek... Nochtans verbergt deze vraag een schijnbare tegenstrijdigheid. Ik zeg wel “schijnbaar”. Zij veronderstelt immers de bouw van een kapel in de buurt van het dorp Lourdes, waar al een kapel bestond – en nog altijd bestaat – de parochiekerk van Lourdes. Waarom twee kapellen?

Schijnbare tegenstrijdigheid

Het is in het licht van het Evangelie dat wij een antwoord vinden op deze “schijnbare tegenstrijdigheid”. Maar voor alles wil ik dat het duidelijk is dat O.L.Vrouw de twee 'kerken', parochiaal en heiligdom, tegenover elkaar stelt; integendeel, het gaat om dezelfde en enige Kerk.

Wij weten door het Evangelie dat Jezus de aanwezigheid van het Rijk Gods onder de mensen is komen verkondigen, die Hij realiseert door zijn Woord, zijn barmhartige en genezende daden, maar vooral door de gave van zijn eigen leven op het kruis. Deze verkondiging van de Blijde Boodschap zal vooral gebeuren op een welomschreven plek van Palestina, Galilea, ook “het Galilea der heidenen” geheten (Mt 4, 15), waarschijnlijk omdat haar inwoners een kosmopolitische gemeenschap vormden.

Ja, Galilea was “een land aan de buitenkant”: geografisch en cultureel, het religieuze centrum en de politieke macht telden daar niet echt. Het is op die plek dat de Verrezen Jezus azijn leerlingen samenroept: **“Ga aan mijn broeders zeggen dat ze naar Galilea moeten gaan, daar zullen ze Mij zien”** (Mt 28, 10). Deze voorkeur van de Heer voor Galilea betekent niets anders dan zijn keuze voor de armen en voor alle mensen: het Rijk Gods is niet voor een elite, maar voor allen, voor “alle naties”: **“Maak alle volkeren tot mijn leerlingen..”** (Mt 28, 19).

De Heilige Paulus eerst en daarna heel de Kerk zullen dat bevel van de Heer opnemen en zo zal het Evangelie rijpen in heel zijn missionaire dimensie. Daar vindt men de uitleg voor deze “schijnbare tegenstrijdigheid” in de vraag van Maria om een kerk te bouwen in de buurt van het dorp Lourdes. Het is een zeer pedagogische manier om ons er aan te herinneren dat de Kerk niet geroepen is om het centrum van onze samenleving te bezetten, maar dat zij is uitgenodigd tot een voortdurende verplaatsing naar de buitenrand. De Kerk! Altijd missionair, altijd dienend, altijd geëngageerd bij alle mensen, altijd gezonden.

«Laten wij naar buiten treden om aan allen het leven van Jezus Christus aan te bieden. Ik herhaal hier aan de Kerk wat ik vaak gezegd heb aan priesters en leken in Buenos Aires. Ik verkies een gehavende Kerk, gekneusd en vuil omdat ze de straat is opgegaan, eerder dan een Kerk die ziek is omdat ze in zichzelf zit opgesloten, gehecht aan het comfort van haar zekerheden. Ik hou niet van een Kerk die in het middelpunt wil staan en die uiteindelijk de

gevangene wordt van een kluwen van bepalingen en procedures. Als iets ons een heilige onrust en wakker geweten moet blijven bezorgen, dan is het dat zovelen van onze broeders en zusters zonder de kracht, het licht en de troost van de vriendschap met Jezus Christus leven” (Paus Franciscus: “De vreugde van het Evangelie, nr. 49).

De Heer wil niet dat het Evangelie opgesloten zit binnen de muren van Jeruzalem, er moet een missionaire activiteit zijn. O.L.Vrouw geeft geen afspraak aan Bernadette in de parochiekerk, maar bij Massabielle. Welke is dan die Kerk?

“Toen zij Hem zagen, wierpen ze zich in aanbidding neer, sommigen echter twijfelden” (Mat. 28, 17).

Het Evangelie zegt ons: “Zij wierpen zich neer... zij twijfelden”; het is vandaag niet anders. De Blijde Boodschap, de boodschap van de Verrijzenis fascineert en te gelijk nestelt de twijfel zich in onze geest. Ja, wij zijn bereid om neer te knielen en de Heer te aanbidden en te gelijk te twijfelen aan zijn aanwezigheid. Hoe vaak is dit ons al overkomen, de genade en de zonde, het goddelijke en het menselijke; en ons leven schommelt tussen het geloof en de twijfel.

Het geloof heeft nood aan de twijfel en de twijfel heeft nood aan het geloof, alleen maar om Christus niet in beslag te nemen. En het is in het hart van dit formidabele spirituele gevecht, teken van een goede geestelijke gezondheid, dat ons christelijk leven verloopt.

Het is tussen de schaduwen en de lichten dat we vooruitgaan. Maar de Heer zegt ons: **“Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding der wereld” (Mt 28, 20).**

De Bijbel toont voortdurend dat, wanneer God de wereld met het Woord heeft geschapen, Hij zijn tevredenheid heeft geuit, zeggend dat het “goed” was, en wanneer Hij het menselijk wezen met de adem van zijn mond als man en vrouw heeft geschapen, dat het “zeer goed” was (Gen 1, 21). De door God geschapen wereld is mooi. Wij komen voort uit een goddelijk plan vol wijsheid en liefde. Maar deze oorspronkelijke schoonheid is door de zonde bevuild en deze schoonheid is gekwetst.

God heeft de mens geschapen, langs onze Heer Jezus Christus in zijn paasmysterie, door van hem een kin te maken en Hij gaf hem de garantie van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (Apok 21, 1). Wij dragen in ons het beeld van de eerste Adam, maar wij zijn van bij het begin ook geroepen om het beeld van Jezus Christus, de nieuwe Adam, (1 Kor 15, 45) te realiseren. De schepping draagt het teken van de Schepper en wil bevrijd worden, en “deelnemen aan de glorievolle vrijheid van de kinderen van God” (Rom 8, 21).

II. EEN MISSIONAIRE KERK

Welke is dan de Kerk die gezonden is om de Blijde Boodschap te verkondigen? Het is een menselijke en goddelijke Kerk, rijk aan de liefde en de barmhartigheid van God. Zij bestaat uit heiligen, want door de genade van het doopsel behoren zij aan Christus, en tegelijk zijn deze mensen zondaars.

“Gaaf dus en maak alle volkeren tot mijn leerlingen en doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest en leert hun te onderhouden alles wat Ik u bevolen heb.”

In die missionaire zending verwacht de Heer van ons drie dingen:

A) Eerst zegt Hij ons “**Maak leerlingen**”. Wij moeten leerlingen maken, niet Hij. Hij heeft ons die taak toevertrouwd. Zelfs al is de zending geen bezit van ons, zij werd ons toevertrouwd als een **gave en als een genade**.

Het is een vreugde de Heer te hebben ontmoet en door Hem gezonden te zijn met de schat van het Evangelie. **Christen zijn is geen last, maar een geschenk**: God de Vader heeft ons gezegend, in Jezus Christus, zijn Zoon en Verlosser van de wereld

Het is een genade de Heer te hebben ontmoet en zijn leerlingen missionarissen te zijn.

De vreugde van de leerling is een tegengift voor de wereld die schrik heeft van de toekomst en uitgeput is door het geweld en de haat. De vreugde van de leerling is geen gevoel van egoïstisch welzijn, maar een zekerheid die uit het geloof geboren wordt, die het hart tot vrede stemt en in staat stelt de blijde boodschap van Gods liefde te verkondigen. Jezus kennen is het mooiste geschenk dat elke mens kan ontvangen. Hem te hebben ontmoet is het beste wat ons in het leven is overkomen, samen met het Hem doen kennen door onze woorden en daden.

Waarom ben ik christen? Vooreerst omdat iemand heeft getuigd van de aanwezigheid van de Heer in zijn leven en dat dit getuigenis mij heeft geraakt. Die “iemand” verwijst naar mensen uit mijn omgeving, mijn vader, mijn moeder, een vriend, een priester, een catechist... De vruchtbaarheid van ons leven is niet alleen biologisch, zij is ook geestelijk. “Maak leerlingen” is een oproep tot vruchtbaarheid. Bernadette heeft veel leerlingen “gemaakt”. Waar zijn ze? Wij, de pelgrims van Lourdes. Dit Heiligdom bestaat door de wil van O.L.Vrouw en dank zij het getuigenis van Bernadette.

Wat geeft Maria, de Moeder van God, hier in Lourdes aan Bernadette door? Door haar woorden en daden, haar eigen ervaring als leerlinge van haar Zoon geeft zij Christus door. Zij geeft haar eigen ervaring van christelijk leven door. En wat geeft Bernadette ons door? Van wat getuigt zij? Bernadette geeft door en getuigt van haar persoonlijke ontmoeting met de Moeder van God. Maar deze ontmoeting gebeurde met het oog op een andere ontmoeting, deze met Christus.

Tot besluit, de ontmoeting tussen Maria en Bernadette doet ons de persoon van Christus ontdekken. De verschillende ontmoetingen tijdens de bedevaart, die 'doordrenkt' zijn door het Woord van God, het gebed en de naastenliefde, doen de aanwezigheid van Christus in ons midden ontdekken: “**Waar er twee of drie verenigd zijn in mijn Naam, daar ben Ik in hun midden**” (Mt 18, 20).

Deze eerste missionaire en gemeenschappelijke dimensie van de bedevaart is heel belangrijk. Zij zegt dat de getuigenissen van mensen, de ontmoeting onder pelgrims, het gebed, de verkondiging van het Woord, de viering van de sacramenten en de concrete gebaren van naastenliefde sterke momenten van evangelisatie zijn en van het doorgeven van het geloof.

B) De tweede opdracht is het doopsel: “**Doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest.**” Wie tot Christus behoort is door het doopsel betrokken bij het leven van de Drie-e-nige God. Hij behoort niet langer tot de mensen, alleen aan God, die hem opneemt in de gemeenschap van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Het is in God dat de mens de ervaring zal opdoen van zijn ware waardigheid, deze van zonen en dochters van God te zijn: “In werkelijkheid licht het mysterie van de mens alleen op in het mysterie van het mens geworden Woord” (Con. Vat. II. GS, nr. 22).

Men kan deze tweede opdracht omschrijven als de **mystieke of spirituele opdracht van ons leven**. Niet omdat wij verschijningen zullen hebben of buitengewone aanschouwingen. Maar omdat wij iets “meer” aan onze samenleving te bieden hebben, **onze christelijke spiritualiteit**.

“Wanneer men van iets zegt dat het een 'ziel' heeft, betekent dit gewoonlijk dat het innerlijke beweegredenen bezit die aanzetten, motiveren, bemoedigen en betekenis geven aan het persoonlijke en gemeenschappelijke handelen. Een begeesterde evangelisatie is niet hetzelfde als een takenpakket dat men plichtsgetrouw vervult in weerwil van eigen voorkeur en verlangens.

Hoe graag zou ik de juiste woorden vinden om aan te sporen tot een evangelisatie die vuriger, blijer, milder, moediger, liefdevoller en aanstekelijker is! Maar ik weet dat geen enkele motivatie zal volstaan als het vuur van de Geest niet brandt in de harten. Per slot van rekening vertrekt een bezielde evangelisatie vanuit de heilige Geest, omdat Hij de ziel is van de evangeliserende Kerk. Vooraleer enkele motieven en suggesties aan te reiken, roep ik eens te meer de heilige Geest aan en bid ik dat Hij de Kerk vernieuwt, in beweging zet en haar aanvuurt om moedig uit de eigen geslotenheid te treden met het oog op de evangelisatie van alle volkeren. “ (Paus Franciscus, “De vreugde van het Evangelie”, nr. 261).

“Begeesterde verkondigers van het Evangelie zijn verkondigers die bidden en werken. Evangelisatie heeft geen nood aan mystieke beschouwingen die los staan van een sterk sociaal en missionair engagement, maar evenmin aan sociale en pastorale uiteenzettingen en gebruiken die los staan van een spiritualiteit die het hart omvormt. Deze partiële en losstaande beschouwingen bereiken slechts kleine groepen, ze missen de kracht van een grotere impact omdat ze het Evangelie geweld aandoen. Men moet altijd er voor zorgen een innerlijke ruimte te cultiveren die een christelijke betekenis geeft aan het engagement en de activiteit.

Zonder langere momenten van aanbidding, van ontmoeting met het Woord in het gebed, van oprechte dialoog met de Heer, verliezen opdrachten gemakkelijk hun betekenis, worden we door vermoeidheid en moeilijkheden verzwakt en dooft de ijver uit. Het Evangelie kan niet leven zonder de long van het gebed en ik verheug me erop dat er in alle kerkelijke geledingen een toename is van gebedsgroepen die Gods Woord biddend lezen en de gedurige aanbidding van de Eucharistie onderhouden. Tegelijkertijd dienen we te weerstaan aan de bekoring van een intimistische en individualistische spiritualiteit die niet in harmonie is met de eisen van de liefde en ook niet met de logica van de Menswording. Het gevaar bestaat dat sommige momenten van aanbidding een excuus vormen om zich niet met de zending bezig te houden, omdat de privatisering van de levensstijl christenen ertoe kan brengen zich te verschuilen achter een onechte spiritualiteit” (Paus Franciscus, “De vreugde van het Evangelie”, nr. 262).

C) De derde stap die de Heer van de leerling verwacht is het onderhouden van de bevelen: **“Leert hun te onderhouden alles wat Ik u bevolen heb.”** Het is de **ethische dimensie van ons leven**, in de keuze van wat wij doen, in de manier waarop wij ons in de samenleving plaatsen, in verband met de vrede, de gerechtigheid, de broederlijkheid, in de opvatting over het leven, de naastenliefde... Onze ethische keuzes die hun bron vinden in het Evangelie zijn al een missionaire activiteit waar onze wereld nood aan heeft.

“Wij weten dat de evangelisatie niet volledig zou zijn, als ze geen rekening houdt met de ononderbroken wisselwerking tussen het Evangelie en het concrete leven van de mens, zowel zijn persoonlijk als zijn maatschappelijk leven” (Paulus VI, “Over de evangelisatie in de moderne wereld, nr. 29).

Het is niet genoeg God te ervaren, zich dicht bij Hem te voelen, zijn heilzame aanwezigheid te voelen en in Hem te zijn. Het Geloof vraagt dat al wij de bevelen volgen welke Jezus ons heeft gegeven en ze ook aan anderen doorgeven. De Heer heeft ons niet alleen de barmhartige God

geleerd, tot wie wij vol vertrouwen bidden en met wie wij ons in veiligheid voelen. Hij heeft ons tot Kerk gemaakt en aan die Kerk de bijstand van de heilige Geest geschonken. En het is door en in de leer van de Kerk dat de Heer ons vandaag uitnodigt ons leven conform aan het Woord van Jezus te maken, en zo te getuigen van zijn boodschap, die aan de mens nieuwe mogelijkheden biedt.

Paus Franciscus nodigt ons uit de Blijde Boodschap naar de buitenrand te brengen, en de eerste buitenrand zit in ons eigen leven. Er zijn nog zones van ons persoonlijk denken, van onze affectiviteit, van ons handelen, van onze geest, van onze wil die nog niet verlicht zijn door het licht van het Evangelie. Er zijn zones van onze moederschap, vaderschap, van ons leven als priester, van ons leven als godgewijde, als student, van onze beroepsinzet, of als ziekenhulp... die nog niet zijn geraakt door de genade van de Blijde Boodschap. Moge elk van ons de eerste missionaris zijn van zijn eigen leven!

“Bid voor de bekering van de zondaars”. Deze uitnodiging van de Dame zal Bernadette als een zending bewust aanvaarden, misschien wel de belangrijkste zending van heel haar leven:

“Heilige Maria, moeder van God, bid voor mij, arme zondares!

Zij bidt voor zichzelf, zij bidt voor de anderen...

“Bijgevolg kan niemand van ons vragen dat wij de godsdienst terugdringen in de strikt persoonlijke levenssfeer, zonder enige invloed uit te oefenen op het sociale en nationale leven, zonder zich te bekommeren over de gezondheid van de instellingen in de samenleving, zonder zich uit te spreken over de gebeurtenissen die alle burgers aangaan... Een echt geloof – dat nooit gemakkelijk en individualistisch is – draagt in zich altijd een diep verlangen de wereld te veranderen, waarden door te geven, iets beter achter te laten na onze doortocht op aarde” (Paus Franciscus, “De vreugde van het Evangelie”, nr. 183).

DE BOODSCHAP VAN LOURDES EN DE ZENDING VANDAAG

HET RELAAS

Tijdens de eerste zeven verschijningen is Bernadette gelukkig. Maar in de volgende vier verschijningen, van de achtste tot de elfde, leert Bernadette de ervaring van het lijden, terwijl ze juist dan de bron zal blootleggen.

Op dinsdag 2 maart 1858, bij de dertiende verschijning, gaat Bernadette als naar gewoonte naar de Grot rond 5.30 u in de ochtend. Zij knielt onmiddellijk neer, maakt langzaam een groot kruisteken en begint het rozenkransgebed.

Kort daarna begint haar gezicht te stralen. Alhoewel ze niet beweegt, begrijpen allen dat de Dame er is. Toch zet Bernadette haar gebed verder. Later bergt ze haar rozenkrans in haar zak en gaat de Grot binnen aan de rechterkant. De Dame heeft haar teken gedaan naderbij te komen en, zoals het ook de gewoonte was geworden, begroet Maria haar bij de eerste holte. Een mooi moment waarop Maria en Bernadette als moeder en dochter hun hart voor elkaar laten spreken.

Deze intimiteit in de ontmoeting wordt gevolgd door de onderrichting en zelfs door een zending, een opdracht, een missie.

Zo zegt de Dame aan Bernadette op die dag: **“Ga aan de priesters zeggen dat er hier een kapel moet worden gebouwd, en dat men er in processie naar toe moet komen”**. Na de verschijning volgt Bernadette de normale weg terug, maar ze gaat niet direct naar haar ouders in het

cachot. In het gezelschap van twee van haar tantes begeeft Bernadette zich naar de pastorie van Lourdes, naar mijnheer pastoor.

Het is een moeilijk moment. Vooreerst omdat het de eerste keer is dat zij te maken krijgt met die imposante priester. Maar ook omdat het onthaal dat de pastoor bezorgt aan de tantes Bernarde en Basile, en aan Bernadette, niet echt warm is. Bernadette is onder de indruk en verliest een beetje haar aandacht, zodanig dat ze slechts bij het buitengaan bewust wordt dat ze een deel van de boodschap heeft vergeten. Om naar pastoor Peyramale terug te keren, doet ze geen beroep meer op haar tantes om haar te vergezellen, maar ze gaat naar de kosteres van de parochie, Dominiquette Cazenave, opdat deze voor haar een afspraak regelt.

's Avonds ontmoet Bernadette pastoor Peyramale voor de tweede keer en brengt hem heel het verzoek van de Dame over. Bij het verlaten van de pastorie vertelt Bernadette, stralend, aan Dominiquette: “Ik ben gelukkig, ik heb mijn boodschap gebracht.”

EEN MARIALE STIJL

“Er bestaat een mariale stijl in de manier waarop de Kerk het Evangelie verkondigt. Want telkens als wij naar Maria kijken, geloven we in de revolutionaire kracht van tederheid en genegenheid” (Paus Franciscus, “De vreugde van het Evangelie”, nr. 288)

“Ga naar mijn broeders en zeg hun” (Joh 20,17), dat is het eerste woord van de verrezen Jezus tot een vrouw, Maria van Magdala.

“Ga zeggen”, dat is het woord van Maria, de Moeder van Jezus, tot een vrouw, Bernadette Soubirous.

“Het is mijn taak het u te zeggen, niet te doen geloven”, dat is het woord van Bernadette, de uitdrukking van haar houding, elke keer dat zij doorgeeft wat ze had beleefd.

De vrouwen hebben altijd een overwegende rol gehad in het doorgeven van de Blijde Boodschap. De vraag van Maria: “Ga aan de priesters zeggen dat er hier een kapel moet worden gebouwd, en dat men er in processie naar toe moet komen” klinkt heel banaal in het Lourdes van vandaag. Maar in de context van 1858 heeft wat nu normaal is heel wat voeten in de aarde gehad vooraleer het werd uitgevoerd.

Het gaat om een duidelijke vraag, die zich tot de priesters richt. Voor Bernadette gaat het om de figuur van een priester die het gezag van God op aarde vertegenwoordigt, Mijnheer Pastoor van Lourdes, E.H. Dominique Peyramale. Naar die priester gaan, die ze nooit eerder heeft ontmoet, en die van haar alleen had horen spreken omwille van de gebeurtenissen bij de Grot, is dus een serieuze moeilijkheid. Bernadette is ongeletterd, kent niets van de godsdienst, ze heeft haar eerste communie nog niet gedaan, en juist zij draagt een boodschap die moeilijk uit te voeren is. Een kapel bouwen, waar er al een staat, de kerk van Lourdes, en in processie trekken naar een Grot die buiten de stad ligt, dat heeft geen zin. Voor de boodschapper redenen genoeg om ontmoedigd te zijn.

Laten we het avontuur van een van Gods profeten niet vergeten, Jeremia die het uitroept: “Ah, Jahwe, mijn Heer, ik kan niet spreken; ik ben veel te jong.” Maar Jahwe antwoordde: “Naar

iedereen tot wie Ik u zend, moet gij gaan. Wees niet bang voor hen, want Ik ben bij u om u te redden. Ik leg mijn woorden in uw mond” (zie Jer 1, 6-9).

Het kan ook bij ons gebeurd zijn dat we een moeilijk woord moesten spreken dat te maken heeft met het getuigen van ons geloof. Maar ook anderen hebben zich tot ons gericht, getuigend van het geloof van de Kerk, en voor hen wat het misschien ook moeilijk. Denken we ook aan de Maagd Maria, de zending ontvangend van de engel met woorden die ook moeilijk waren. De engel stelt haar dan gerust, zeggend: “Voor God is niets onmogelijk” (Lc 1, 37).

Alles wat vandaag gebeurt, niet alleen op materieel vlak, maar ook op het gebied van de genade, steunt op het getuigenis van een jong meisje, Bernadette Soubirous. Nadat de Heer de profeet Jeremia had aangesteld voor een moeilijke zending, had Hij gezegd: “Ik stel u heden aan over volken en over koninkrijken” (Jer 1, 10).

Bernadette situeert zich dus in de lijn van de grote woordvoerders van God, zoals de profeten, de apostelen, de heiligen, de missionarissen. En ook wij, in het alledaagse van onze levens hebben zeker het Evangelie doorgegeven, door onze daden, door onze woorden, door het getuigenis van ons leven, aan onze kinderen, aan onze naasten, aan mensen rondom ons.

DE KAPEL

Waarover gaat het? Een kapel bouwen. De eerste vraag die we ons zouden kunnen stellen is deze: waarom een kapel bouwen buiten de stad, terwijl Lourdes al zijn eigen kerk had? De kapel in kwestie is niet alleen een gebouw, maar de Kerk zelf, die het Volk van God is, het Lichaam van Christus, de Tempel van de Geest. “Laat ook uzelf als levende stenen voegen in de bouw van de geestelijke tempel” (1 P 2, 5).

Elke gedoopte is geroepen om met zijn broeders en zusters een gemeenschap te bouwen, gesteund op de levende aanwezigheid van Christus, door zijn Geest, en waarin de liefde de onderlinge band is. Denk aan uw parochie, denk aan onze hospitaliteit, aan onze christelijke gemeenschap, aan onze familiale cel.

Waarom die kerk buiten de stad? Het is het in praktijk brengen van het Evangelie. Jezus heeft ons ook gezegd dat de Kerk altijd geroepen is om de mensen te ontmoeten waar ze zijn, altijd naar de wereld gezonden en overal ter wereld het Evangelie te verkondigen. Dat is haar zending in haar essentie en in haar doel.

DE PROCESSIES

Het tweede deel van de vraag van Maria aan Bernadette betreft de processies. In Lourdes ziet en neemt u zelfs tweemaal per dag deel aan de grote processies, de eucharistische processie en de mariale lichtprocessie. Misschien zijn er bij u thuis ook nog processies. Deze processies hebben een doel. Zij herinneren er ons aan dat we een volk zijn dat door het Evangelie op weg is gezet op zoek naar de ontmoeting met God.

Deze processies zijn eigenlijk maar een bleek beeld van de grote processie van het bestaan

van elk van ons. Deze processies doen wij dagelijks. Vooreerst duiden deze processies aan dat de ontmoeting van God gebeurt langs de ontmoeting met de andere en in concrete daden van liefde. “Wie zijn broeder die hij ziet niet liefheeft, kan hij God niet liefhebben die hij nooit heeft gezien” (1 Jn. 4,20). Inderdaad, “Al wat gij gedaan hebt voor een dezer geringsten van mijn broeders hebt gij voor Mij gedaan” (Mt 25, 40). Vandaar het insisteren van Maria om de processie te doen, dat wil zeggen samenkomen door de banden van de naastenliefde en samen doorgaan.

EEN BOODSCHAP DOOR TWEE LEKEN DOORGEGEVEN: MARIA EN BERNADETTE.

De boodschap van Lourdes kregen wij via twee leken: Maria, Moeder van de Verlosser, die met een andere leek spreekt: Bernadette. En Bernadette geeft die boodschap door, ook eerst aan leken, voor het merendeel vrouwen. Het getuigenis dus, dat een echte schat is en waarvan wij de erfgenamen zijn, komt via leken naar ons. Het IIe Vaticaans Concilie heeft daarover een prachtige tekst, die we niet mogen vergeten:

“De eigen roeping van de leken ligt hierin, dat zij het rijk van God zoeken juist door de tijdelijke aangelegenheden te behartigen en volgens de wet van God te regelen. Zij leven in de wereld, met name in alle mogelijke wereldlijke beroepen en werken, in de gewone levensomstandigheden van familie en maatschappij; hun bestaan zelfs is daarvan als het ware doorweven. Daar zijn zij door God geroepen, om door het vervullen van hun eigen opdracht, bezielde met de geest van het Evangelie, bij wijze van zuurdeeg als het ware van binnen uit tot de heiliging van de wereld bij te draaien: zo komt het, dat zij vooral door hun levensgetuigenis, hun geloof, hoop en liefde uitschitteren en Christus aan de anderen bekendmaken” (LG nr. 31).

Met een bewonderenswaardige catechese leidt Maria naar de rijpheid van haar roeping als leek. Het is op die wijze dat, van een godsdienst vol riten en regels, het jonge meisje tot de ontmoeting zal komen met een persoon, Maria: een leek, maar die de aandacht van Bernadette niet naar zich toe trekt, maar door de voortdurende uitnodiging de Grot binnen te gaan, haar naar de bron oriënteert, naar Christus dus. Het is daar dat ze de opdracht geeft “naar de priesters te gaan om een kapel te doen bouwen”. Paus Paulus VI zei ooit: “Wij zijn allen uitgenodigd om de Kerk te planten”. De boodschap van Lourdes, buitengewoon christologisch, komt via leken naar ons.

En wij, die zo vaak een zeer rationeel geloof beleven, wij moeten begrijpen dat Bernadette, een leek in haar tijd tegenover God en de wereld, en ook veel andere leken die de boodschap van Lourdes beleven, ons aanmanen. Zij roepen ons samen, niet door hun theologische discours, maar gewoon omdat zij ons aantrekken. “De Kerk groeit, niet door proselitisme, maar door 'verleiding', zoals Christus tot Hem “aantrekt” door de kracht van zijn Liefde” (Paus Benedictus XVI).

De Kerk “trekt aan”, wanneer zij in eenheid leeft met God en met de realiteiten van deze wereld, want de leerlingen van Jezus zullen worden herkend, indien zij elkaar zullen liefhebben zoals Jezus hen heeft liefgehad.

Pater Horacio Brito
Algemeen Aalmoezenier van HND van Lourdes